

ana

„Boheem“

rahvapäraste intonat-
berkujundus.
e loomingus eepiline
väga hästi läheneda
eemile muusikas. Te-
d tekst kutsub temas
vastava muusikalise
ida luuletaja on väl-
lgitseb helilooja heli-
kkusega, saavutades
haise sisu täieliku ühte-
alu.
muliku arengutee, on
Fiku pärandi mõjude
hõngu tundub klassit-
hõngu. Bach ja Hän-
väljenduslaadile eri-
toonilist joont. Tema
õtteselguse juures te-
uvus konstruktivismi
val määral ratsiona-
leb oma elamused he-
kui ta neist elamus-
aanud.
llatuseks okupeeritud
isikainimestele Hugo
Jääme lootma, et
ehitus inspireerib te-
ngulisteks saavutus-
la tegi võitlus ta ko-
est. Anna Klas.

„Boheem“ on jälle „Estonia“ kavas ja jälle leidub küllaldaselt neid, kes sellest saavad meeldivat rahuldust, leidub neid, keda selle ooperi maheda sentimentaalsusega esile toodud sisu veetleb ja köidab. Kogu selle ooperi peamine tegevuskäik, kunstnike rõõmu ja traagika kujutamine, on looritatud mingi alaliselt valitseva õrna meeleoluga. Selle meeleolu otseseks loojaks on muusika, mis ei eruta närve draamaatiliste ootamatuste ega pinge kuhjumisega mõnda kõrgpunkti, vaid voolab, kõikjal sujuvalt, luues vaid nagu mõõdamine-va meeleolulise pinge, mis jälle vaibub. On väidetud, et Puccini oopereis valitseb meeleolude operetlik pealispinnalisus. Kuigi see on õige, aimame selle pealispinnalises all elavat meeleolumuutuste mängu, ja see ongi, mis köidab ja veetleb

„Boheemi“ rikkalik meeleolumuutuste mäng seab ettekandjad suurte tõlgitsuslike ülesannete ette, nõuab erilist peenetundelisust.

Sellelt seisukohalt möödus „Boheemi“ ettekanne teisipäeva õhtul päris meeldivalt ja hästi. Meenus selle ooperi ettekanne aasta eest noorte jõududega. Linda Sellistemäe ja Jaan Haabjärvega, kes esinesid nüüdki samades osades. Nagu siis, nii ka nüüd andis L. Sellistemägi pidevalt jälgitava elulise Mimi kuju. Lavaline

kujundamine oli veenev ja usutav. Meie ees elas ja toimis lihtne inimene siiras ja tundeline, avaldades oma elamusi ja tundeid tagasihoidlikult, kuid küllaldaselt ja kujukalt. Ta hääl kõlas kandva metallise selgusega, muusikaline väljendus oli varjundiirikas ja ikka sobivalt meeleolustatud. Hoopis enam kui aasta eest avaldas tundeist soojust J. Haabjärve. Kuigi mitte veel alati, kuid siiski suurel määral ta laul oli hingestatud vastavalt lavalis-sisulisele sujule ja mõjus otsekoheselt. Ta hääl puhas ja kõlav, oli sisustatud sellest, mida ta elas lavaliselt; lavaliselt läbielamatu kajastus ka laulus.

Musette'i osas esines nüüd nii õelda uue jõuna Milli Rebane. Lavaliselt ta andis oma osa päris elavalt, hoogsalt ja mõjuvalt. Hääliliselt oli ehk siiski vähemal määral edasi antud sellele osale omane sädelus ja kapriisikus, mida omalt poolt piiras liiga tugev ja kattev orkestri saade. Hoolikalt täitsid oma osad V. Veikar ja B. Hansen, T. Puks ja J. Johanson. Küllalt hästi tuli oma osaga toime ka Ants Aasma, liitudes oma sobiva riietuse ja mänguga hästi kunstnike rühma. Massstseenid ja koorid olid korralikud, korralik oli ka orkestraalne külg Priit Nigula juhatus hoolikalt ja kõrgu ettekanne jättis hea mulje. K. Leichter.